

Právo na informace o životním prostředí

Diplomantka: Veronika Vytejšková

Předložená práce se zabývá problematikou, bez jejíž úpravy si účinnou ochranu životního prostředí v demokratické společnosti lze jen těžko představit. Přístup veřejnosti k relevantním informacím je nejen předpokladem environmentálně „uvědomělého“ chování, ale také nezbytnou podmínkou fungování občanské společnosti. Přestože je právo na informace o životním prostředí v České republice zakotveno na ústavní úrovni a příslušný zákon existuje již téměř deset let, neztrácí tato problematika nic ze své aktuálnosti, spíše naopak.

Autorka zvolila při zpracování tématu tradiční přístup vycházející z analýzy relevantních pramenů mezinárodního, komunitárního a národního práva, čemuž odpovídá i členění práce. Po obecném úvodu, jehož obsahem je především stručný popis situace v České republice před rokem 1989, následují části věnované mezinárodní a komunitární právní úpravě a část věnovaná právní úpravě v České republice. Samostatně je rozebrána úprava v zákoně č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí. Velmi užitečné je závěrečné shrnutí. Celkově autorka prokázala dobrou znalost problematiky, práci lze však vytknout i některé nedostatky, a to jak z hlediska formálního, tak obsahového.

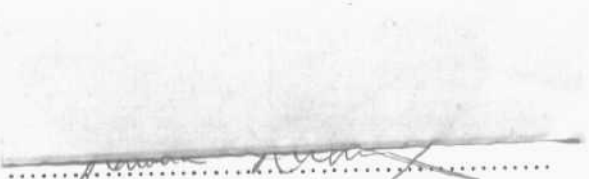
Základním nedostatkem z hlediska formálního je dle mého názoru poměrně značný počet chyb, jež bylo jistě možné odstranit v rámci závěrečné korektury (překlepy, vynechaná slova). V tomto smyslu lze vytknout také špatné řazení zkratk v Seznamu použitých zkratek či úpravu poznámek pod čarou. Diplomová práce je vizitkou studenta a v určitém smyslu vyvrcholením jeho studia na Právnické fakultě UK a jako takové by jí měla být věnována odpovídající pozornost nejen po stránce obsahové, ale také formální. Pro případné další práce bych také doporučila citovat v poznámkách pod čarou texty ustanovení, jež jsou zmiňována v rámci výkladu (např. Princip 1 Stockholmské deklarace, str. 9; důvody odepření zpřístupnění informace, jež nelze použít, jde-li o žádost o poskytnutí informace o emisích vypouštěných či vyzařovaných do životního prostředí, str. 14; příslušná ustanovení Ústavy USA a ústavní deklarace Švédského království, str. 20). Je třeba mít na paměti, že práce je určena i čtenářům, kteří pojednávanou problematiku znají málo či vůbec a u nichž nemožnost seznámit se s obsahem uváděných ustanovení značně ztěžuje porozumění výkladu.

Po obsahové stránce práci hodnotím jako kvalitní, autorka nevynechala žádný z významných pramenů a prokázala dobrou schopnost kritického myšlení, domnívám se však, že některým dílčím tématům mohla být věnována hlubší pozornost (nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006, úprava informační povinnosti „znečišťovatelů“ ve složkových zákonech). Spíše na okraj a jako téma k diskusi bych doplnila, že považuji za polemická, resp. nepřesná tvrzení, že „[o]d 70. let 20. století můžeme již hovořit o integrované ochraně životního prostředí a řešení ekologických problémů na celosvětové úrovni“ (str. 9) a „lze říci, že výkon práva na informace o životním prostředí je jednou z mnoha ústavně právně zakotvených forem účasti veřejnosti na ochraně životního prostředí“ (str. 21).

S ohledem na výše uvedené proto považuji oponovanou práci za vyhovující a **doporučuji** ji k ústní obhajobě. V jejím rámci by se autorka měla zaměřit na následující témata:

1. Jaké jsou základní prvky komunitární právní úpravy přístupu k informacím o životním prostředí, které mají v držení orgány a subjekty Společenství?
2. Na str. 46 autorka uvádí, že „[j]ednou z nevyřešených otázek vztahujících se k poskytování environmentálních informací je otázka sankcí za opakované nezákonné odpírání práva na informace o životním prostředí či informace vůbec. Zákon č. 123/1998 Sb. neobsahuje sankční ustanovení a nabízí nápravu pouze cestou správního řízení, potažmo řízení soudního...“. Jaké sankce by dle autorčina názoru přicházely v úvahu?

V Praze, dne 10. února 2008

.....
JUDr. Karolina Žáková, Ph.D.